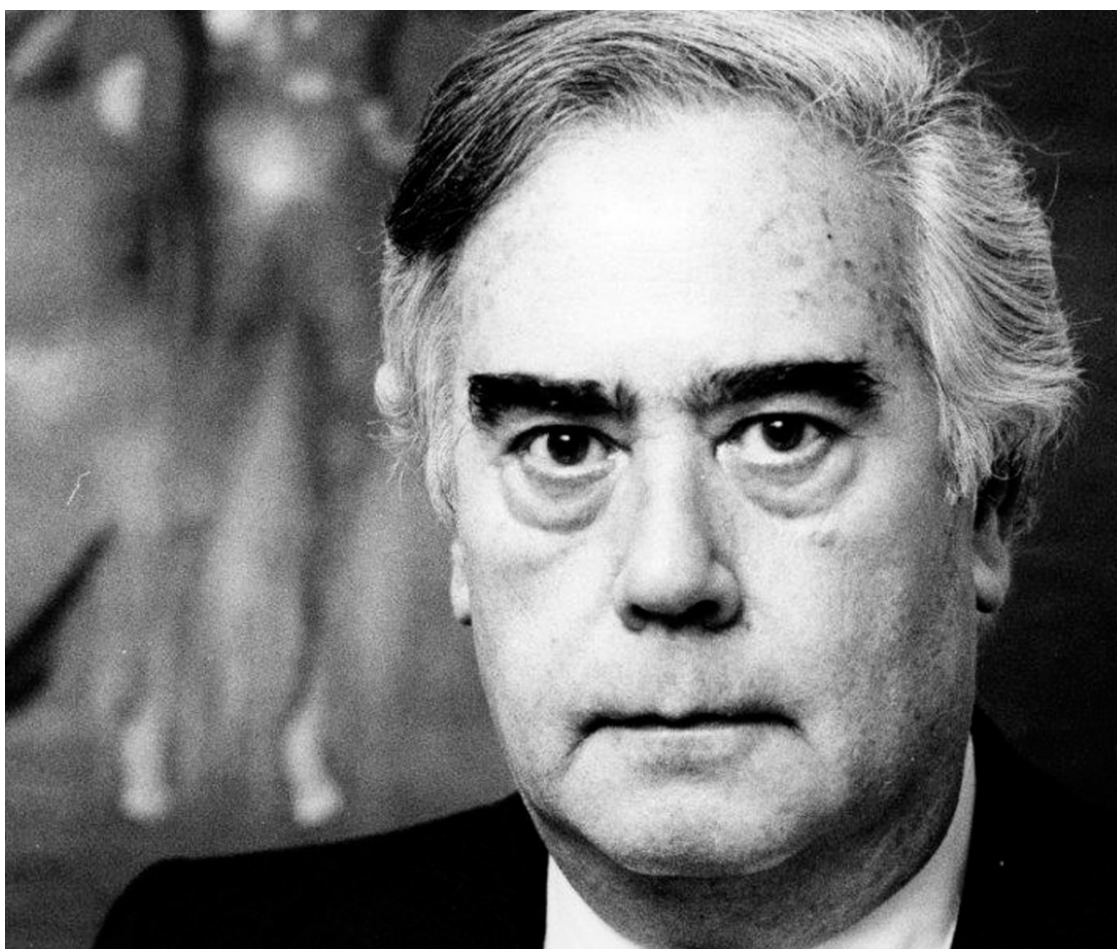

Reusdigital.cat recomana cultura per al cap de setmana

Us proposem recuperar l'obra de Perucho, una sèrie de Netflix i un clàssic d'Al Stewart

Aquest cap de setmana recomanem l'obra de Joan Perucho | Catorze.cat

De cara a aquest cap de setmana, el primer del tòrrid juliol que ens espera, els periodistes de Reusdigital.cat ens hem proposat un cop més fer-vos un seguit d'humils recomanacions culturals. Si sou a la platja, de viatge o a casa, esperem que us complaguin i que us facin una mica millor el temps de lleure que tingueu.

Marc Busquets recomana "Les històries naturals" de Joan Perucho

Perucho va publicar el 1960 una magnífica història, Les històries naturals, que se centrava en les aventures del cavaller (i botànic) Antoni de Montpalau, a la recerca aquest d'Onofre de Dip, convertit en vampir segles enrere. Més enllà de tractar-se Montpalau d'una mena de Van Helsing nostrat, l'obra no és només un relat vampíric a l'estil.

Té elements diversos que la fan didàctica i valuosa per les descripcions, pels apunts històrics i culturals del conjunt. Tot plegat enriqueix una història que val la pena revisar de vegades, situada a les guerres entre carlins i liberals, rica en la seva imaginació i amena en la seva execució.

Més enllà de la raó, Montpalau farà descobrir tot un món més enllà de les certeses, més enllà del coneixement de les coses. En la seva odissea rere el vampir, de Barcelona a Pratsdip, de Pratsdip a Morella i de Morella a Berga, l'irracional i les forces del mal són una mena d'amenaça latent, quelcom que també va practicar Bram Stoker a *Dràcula* per dibuixar l'atmosfera del relat que té en el comte el seu monstre. Onofre de Dip, però, s'allunyà del tarannà del personatge que va inspirar Vlad Tepes. El noble és una víctima de la seva pròpia naturalesa, i malgrat la seva maldat tindrà la pau final desitjada.

Estel Romeu recomana "Sense8"

Els clàssics mai fallen. I tot i que no tinc clar si una sèrie del 2015 es pot considerar un clàssic, sí que tinc clar que és probable que molts hàgiu sentit a parlar (o, fins i tot, hàgiu vist) la recomanació d'aquesta setmana. Perquè *Sense8* és una d'aquelles sèries que va suposar un fenomen fan molt potent i que va conquerir milions d'espectadors.

Vuit persones d'arreu del món que no es coneixen ni s'han vist mai, però que estan connectades. Aquesta és la premissa que mou *Sense8*, creada per les germanes Wachowsky, i que barreja vuit personatges de diferents països amb un sisè sentit que els permet comunicar-se i estar connectats. El sentit extraordinari que comparteixen, però, els portarà conflictes i els farà descobrir què els passa i com poden controlar-lo.

Cada personatge, a més, té un rerefons i una situació personal que permet que l'espectador connecti amb algun d'ells. Situacions familiars complicades i conflictes de poder mouen la vida dels protagonistes, a més de qüestions com la religió, el racisme o el gènere. I és que en plena setmana de l'orgull, cal destacar que *Sense8* és una de les sèries que va ser innovadora en el seu moment amb una molt bona representació LGTB.

La ficció compta amb dues temporades, estrenades el 2015 i el 2017, i després de publicar-se'n la segona, es va anunciar la seva cancel·lació deixant la trama oberta. No obstant, hi va haver un moviment fan per reivindicar un final per la sèrie que va aconseguir que es fes un capítol de tancament de dues hores. Així doncs, es tracta d'una sèrie intensa amb personatges hipnòtics i una connexió inexplicable que faran que la recomanació d'aquesta setmana t'atrapi sense remei.

Maria Arbonès us proposa escoltar "Year of the Cat", d'Al Stewart

Us recomano un tema clàssic que deureu reconèixer i que sé que acontentarà els qui us agraden les cançons relaxants i evocadores de records, ja que "segur que coincidiu amb mi" forma part de la banda sonora de moltes vides. Per exemple, era habitual a les discoteques per enllaçar les lentes amb les mogudes. Us en recordeu?

Aquest cap de setmana us proposo escoltar la cançó *Year of the Cat*, d'Al Stewart (Glasgow, Escòcia, 1945), una melodia que barreja estils "folk, pop, rock i jazz" i que captiva des de les primeres notes del piano, seguit de la resta d'instruments i la veu sedosa i amable de l'autor. Tot plegat la converteix en perfecta.

Year of the Cat, produïda per Alan Parsons, es va gravar el 1976 als estudis Abbey Road. La cançó va generar un gran reconeixement i vendes milionàries a aquest cantautor, clau en la història de la música folk britànica. L'origen de la peça està en una cançó prèvia que Al Stewart va dedicar al còmic Tony Hancock, titulada *Foot of the Stage*, que finalment no va publicar. El 1975, després de

veure la pel·lícula *Casablanca*, va decidir recuperar la melodia i escriure una nova lletra. De fet, Stewart hi va afegir com a coautor el pianista Peter Wood, ja que va emprar uns acords seus interpretats anys abans en una prova de so en directe.

La lletra parla d'un turista que arriba a una ciutat d'un país exòtic i coneix una noia *hippy* en un mercat. Després de passar una nit de passió amb ella, perd l'autobús que havia de portar-lo al seu pròxim destí. Llavors, decideix quedar-se allà durant un temps i no continuar el viatge. Tot això succeeix durant l'Any del Gat vietnamita.

La cançó va ser publicada com a senzill i està inclosa a l'àlbum homònim de Stewart, el setè de la seva carrera, en el qual també trobem altres peces destacades, com ara *On the Border*, *Lord Grenville* o *Midas Shadow*. Juntament amb *Time Passages*, és l'àlbum més reconegut d'aquest artista de llarg recorregut.